

LiBeRtE
yayınları

Yılmaz, Aytekin, *Ernesto'nun Dağları*, Ankara: Liberte Yayınları,
2. Baskı, Mayıs 2025.

Ernesto'nun Dağları

Aytekin Yılmaz

LiBeRtE

Ernesto'nun Dağları

Aytekin Yılmaz

Roman

ISBN: 978-605-9823-90-6

Liberte Yayınları® | 271

2. Baskı: Mayıs 2025, 1. Baskı: 2017, Siyah Kitap

© 2025, Liberte Yayınları®

Tüm hakları saklıdır. Tamamı veya herhangi bir parçası, hiçbir şekilde fotokopiyle veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yayınevimiz bunu yapanlar ve buna teşebbüs edenler hakkında kanunî takibat yaptırma hakkına sahiptir.

Yayın Koordinatörü: **Özlem Çağlar Yılmaz**

Yayın Editörü: **Büşra Sönmez**

Kapak Tasarımı: **Meltem Yılmaz Koçak**

İç Tasarım: **Serpil Koçtürk**

Baskı: **Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi**

Adres: Zübeyde Hanım Mahallesi, Sedef Caddesi 6/A, Altındağ, Ankara

Telefon: (312) 229 99 28 | Faks: (312) 229 99 29 | Sertifika No: 42488

LiBeRtE
yayın grubu

Adres: GMK Bulvarı No: 108/16, 06570 Maltepe, Ankara

Telefon: (312) 230 87 03 | Faks: (312) 230 80 03

E-mail: info@liberte.com.tr | Web: www.liberte.com.tr | Sertifika No: 52155

Liberte Yayınları® Liberte Yayın Grubu'nun tescilli bir markasıdır.

Aytekin Yılmaz

1967’de Diyarbakır’ın Ergani ilçesinin Ortayazı köyünde doğdu. Siyasî nedenlerden dolayı yaklaşık on yıl hapisshanede kaldı. Aytekin Yılmaz’ın on yıllık hapisshane deneyimi, onun edebî çalışmalarının ve düşüncelerinin şekillenmesinde büyük rol oynamıştır.

Aytekin Yılmaz, tanıklık üzerinden kaleme aldığı kitaplarıyla, edebiyat dünyasında şiddet karşıtı ve barış savunucusu olarak tanınmıştır. Kitap ve yazılarıyla savaşın ve şiddetin karşısında durmakta; barışın ve insan haklarının önemini vurgulamaktadır.

Aytekin Yılmaz aynı zamanda sivil aktivisttir. 2001 yılında hapisshaneden çıkışını takiben hapisshanelerdeki koşulların iyileştirilmesi için bazı sivil girişimler başlatmıştır. Mahpusların şiir ve öykülerinin yayınlandığı *Mahsus Mahal Dergisi*’nin kuruculuğunu ve sorumluluğunu üstlenmiştir. Dergi bu bakımdan ilk hapisshane ve edebiyat dergisi olmuştur. 2008 yılında, kendisi gibi eski mahpus bir grupla birlikte, hapisshanelerde koşulları iyileştirmek ve temel insan haklarına riayet edilmesine yönelik savunuculuk yapmak amacıyla Mahsus Mahal Derneği’ni kurmuştur.

Yayınlanmış Kitapları

Doğunun Talanı ve İnkârı, 2001, Belge Yayınları

İçimizdeki Hapishane (Labirentin Sonu), 2003-2020, 1.-3. Baskılar, İletişim Yayınları; Dördüncü Baskı, 2025, Liberte Yayınları

Dağbozumu, 2011, Doğan Kitap

Yoldaşını Öldürmek, 2014 - 2021, 1-7. Baskılar, İletişim Yayınları;
8. Baskı, 2025, Liberte Yayınları

Sığınamayanlar, 2016, Doğan Kitap

Ernesto'nun Dağlan, Birinci Baskı, 2017, Siyah Kitap; İkinci Baskı,
2025, Liberte Yayınları

Onlar Daha Çocuktuk, Birinci Baskı, 2019, İletişim Yayınları; İkinci
Baskı, 2025, Liberte Yayınları

Son Diktatör, 2020, Vadi Yayınları

Yüzleşerek Barışmak, 2021, Vadi Yayınları

Dostoyevski'nin Hapishanesi, 2023, Vadi Yayınları

Altı Çizilecek Kitap, 2024, Vadi Yayınları

Ernesto'nun Dağları, gerçek kişi ve olaylardan
esinlenerek yazar tarafından kurgulanmıştır.

50. Yaşıma...

Paramparça olmuş
bir hayatın hikâyesi
parçalar halinde
anlatılabilir ancak.

Ranier Maria Rilke

GÜNEY KAMPI GERİLLALARI BİR YAZ SABAHİ UYANDIKLARında, o çoktan gitmişti. Önce inanamadılar. Sağa sola baktılar, nöbetçilere sordular ama hiçbirinden cevap alamadılar. Haberin aslını duyduklarında ise herkesin yüzünden düşen bin parça oldu.

Yere göğe sığdıramadıkları yoldaşları, hapishanelerin direnişçisi, dağların Ernesto Heja'sı, silahını ve sırt çantasını alıp parti saflarından kaçmıştı. Normalde, gerilla savaşından kaçanlar için çok ağır şeyler söylerlerdi. Kaçan kim olursa olsun, arkasından adeta linç edilirdi.

“Alçak kaçkın!”

“Bir gün kaçacağı belliydi zaten.”

“Gerilla yaşamını yozlaştıran biriydi, kaçması daha iyi oldu.”

“Devlete kaçıp hain oldu. Halkımız hainleri affetmeyecektir!”

“Savaş kaçkınlarını kurşuna dizmeli!”

gibi daha neler neler söylemişlerdi...

Ama bu kez kaçan Ernesto olunca kimse bir şey söylemiyor, herkes sadece üzülüyordu. Ernesto'yu tanıyanların ilk kurduğu cümle:

“Gitti dağlarımızın Ernesto'su!” oluyordu.

Bazıları ise:

“Nasıl olur, Ernesto yapmaz böyle bir şey, bir yanlışlık olmalı!”

demişti. Ama duymak istemedikleri şey gerçektir. Ernesto, kamptan kimselere haber vermeden, yirmi yıldır saflarında mücadele verdiği örgütünü bırakıp kaçmıştı.

Devlete sığınmamış, bilinmeyen bir yere de kaçmamıştı. Radikal sol örgütlerin bulunduğu kamplardan birine sığınmıştı. Radikal sol örgütlerin bulunduğu kamplardan birine sığınmıştı. Böyle bir şey, devrimci ulusal kurtuluş partisi saflarında ilk defa oluyordu. Daha önce örgüt saflarından kaçanlar ya düşman dedikleri devletlere ya da bilinmeyen bir yere sığınıyordu.

Oysa Ernesto, daha önce hiç benzeri yaşanmamış bir şey yapmıştı. Sol örgütlerin kampına sığınmak da neyin nesiydi? Böylesi bir kaçışı neredeyse herkes garipsemişti.

Bu durum başta muhalif olduğu örgüt lideri Anço'yu çok rahatsız etmişti. Örgüt liderinin ilk tepkisi:

“Çok büyük bir komployla karşı karşıyayız! Bulun, getirin onu!”

talimatını vermek olmuştu.

Ernesto'nun bu tavrı, sığındığı örgütlerin birleşik direniş kampında, beş örgütü de son derece zor durumda bırakmıştı. Ernesto Heja Kevir'i birçoğu tanıyordu. Tanımayanlar da adını

ve namını duymuştu. Yirmi yıllık devrimcilik geçmişi olan ve Ernesto adını almış birini, bu daşlarda kim tanımazdı?

Eskiden beri tanıyanların kendisine saygısı, sevgisi vardı. Ama şimdi, bu örgütten kaçmak da ne oluyordu? Görenler gözlerine, duyanlar kulaklarına inanamadı. Önce şaka sandılar ama gördükleri ve duydukları şeyler gerçekti.

Ernesto, sol örgütlerin kampına geldiğinde, geçmişten tanıdığı, hapishanelerde birlikte kaldığı, barikatlarda ve açlık grevlerinde birlikte direndiğı tanıdık insanları buldu. Gelir gelmez de onlarla konuştu. Çok detaya girmede ama artık devrimci birleşik cephe kampında kalmak istediğini ve devrimci dayanışmacı yoldaşların kendisine bu konuda yardımcı olmasını beklediğini söyledi.

Ernesto'nun bu talebi, orada bulunanları şaşırttı. Beş örgütün kamp sorumlusu, bir an birbirlerine baktı. Ne diyeceklerini bilememenin şaşıknlığı içinde sessizleştiler.

Sonra, aralarında Ernesto'yu hapishane yıllarından en iyi tanıyan Devrimci Vatan Cephesi'nin kamp sorumlusu Muzo:

“Ernesto arkadaş, şimdi sen böyle diyorsun ya... İnan çok üzüldüm, elim ayağım bağlandı. İnanamıyorum dediklerine. şimdi benim tanıdığım Ernesto, ulusal kurtuluşçu safları bırakıp ayrıldı mı? Nasıl olur? İyi düşündün mü?” dedi, şaşıknlıkla.

Diğer örgütten sorumlu kişiler de Muzo'nun söylediklerini başlarıyla onayladılar. Ardından řu soruyu sordular:

“Evet, ama neden?”

Ernesto, bu tepkiler karşısında önce duygusallaştı. Adeta “Ne siz sorun ne ben söyleyeyim.” dercesine:

“Can sıkıcı şeyler, örgüt içi meseleler diyeyim, gerisini siz anlarsınız.”

dedi ve konuşmak istemediğini belli eden bir tavır takındı. Ernesto, “Anlarsınız.” diyerek kısa kesti ama solcu cepheciler için bunu anlamak öyle kolay değildi. En azından şimdilik, Ernesto’nun konuşmak istemediğini anlamış olacaktı ki, daha fazla ısrar etmediler.

Kamptakiler, onun da kabul edebileceği, daha rahat konuşabileceği bir yol izlediler. Aralarında Ernesto’yu en iyi tanıyan, geçmişte samimi ilişkileri olan Vatan cephesi sorumlusu Muzo’yu görevlendirdiler.

Cephe sorumlusu, Ernesto’yu alıp kampın kuytu bir yerine götürdü. Merak ettikleri her şeyi sordu bir bir. Ernesto, çok ayrıntıya girmek istemiyordu ama yine de bu kamplarda en çok güvenebileceği tanıdıklarına bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Ve o kişi de karşısındaydı.

Daha konuşmanın başında öyle bir cümle kurdu ki, anlatmak istediği her şeyi özetliyordu:

“Güvendiğim dağlara karlar yağdı”

Bunu der demez, karşısında onu dikkatlice dinlemekte olan Muzo’nun yüreği cız etti.

“Bari sen söyleme bunu, Ernesto arkadaş. Şimdi sen böyle dedin ya, çok ağır geldi bana. Dağlar bizimdir. Tabii güveneceğiz dağlarımıza ki bizi korusunlar. Bak, seni de beni de, hepimizi bu güvendiğimiz dağlar koruyor.”

Ernesto anlıyordu ne demek istediğini ama o artık işin bu taraflarını çoktan geride bırakmıştı. Başka bir örgütün sorumlusuna, örgüt içinde yaşadıklarını anlatmak istemiyordu.